

Betsy Oosterwegel

Betsy Oosterwegel verbindt mensen met koffie en soep

Er zullen niet veel mensen zijn op De Worp in Deventer die Betsy Oosterwegel niet kennen. En is het niet bij naam dan zeker van gezicht, want bij veel activiteiten in de wijk is zij degene die de koffie en de soep verzorgt en voor iedereen een vriendelijk woord heeft. Zij doet al ruim vijftig jaar vrijwilligerswerk; een stille heldin achter de schermen.

“Heldin, heldin, ik ben zeker geen heldin! Dat klinkt veel te zwaar. Ik heb niemand gered!” Betsy Oosterwegel (78) lacht breeduit. “Ik voel het niet als werk, ik vind het heel gewoon wat ik doe, maar ik kan wel merken dat anderen het bijzonder vinden. Ik zou het niet kunnen, zeggen ze dan.”

Wat ooit begon met het schoonmaken van de Radboudkerk in de avonduren, is uitgegroeid tot een dagtaak in het vrijwilligerswerk. “Mijn buurvrouw hier zei: ‘Betsy, je kunt wel helpen schoonmaken in de kerk.’ Ik was net komen wonen op De Worp, had een kleine en was in verwachting van de tweede, maar ik dacht: ‘waarom niet? zo leer ik mensen kennen.’ Zo is het gekomen. Ik ben niet meer weggegaan en er is steeds meer bijgekomen”.

Vriendelijk woord voor iedereen

De meeste van haar activiteiten zijn verbonden met de kerk en aan de wijk. En haar grote kracht ligt in de catering, in combinatie met een vriendelijk woord voor iedereen. Duizenden kopjes koffie gingen door haar handen en evenzovele kommen ‘Betsy soep’ of kruudmoes. Of het nu is op het jaarlijkse Worpfestival, waarvan ze in 2003 was de initiatiefnemer was, of bij een van de vele musicals die door het Radboudkoor werden uitgevoerd, de jaarlijkse rommelmarkt of na afloop van de kerkdiensten: Betsy stond paraat. Ze rolde van het een in het ander. En werden ontelbaar veel uren gestopt in de kerk, de school en de wijk. Ook heeft ze scholieren uit dertig landen op uitwisseling in huis gehad. De lijst is eindeloos en mits de gezondheid het toelaat, gaat ze graag zo door.

Vanzelfsprekend

Het samen iets neerzetten met een groep mensen vindt zij prachtig, maar ook vanzelfsprekend. “Ik zeg altijd: ‘iemand moet het toch doen’, ik voel me geroepen om in actie te komen. Ik ben graag onder de mensen en vind het dankbaar werk om te doen. Die blije gezichten, daar doe je het voor. De enige hindernis die ik ondervind, is het weer, omdat veel zich buiten afspeelt. Verder gaat het vanzelf. Ik moet trouwens wel zeggen dat het echt uit jezelf moet komen en dat je het met liefde en vreugde doet. Als het moet, ja dan schuurt het een beetje.”

#HELDINNEN

Doorzetter

Doorzetten is voor Betsy haar tweede natuur. "Ik ben de oudste dochter van acht kinderen, dus oudste én meisje: dan weet je het wel. Bij mij thuis op de boerderij was het niet zeuren maar aanpakken!" Ze is met een boerenzoon getrouwd, Jan, die veertig jaar bij De Lathmer in Twello in de verpleging heeft gewerkt. Samen hebben ze vijf kinderen en zeven kleinkinderen. Ook Jan weet van geen ophouden en doet veel vrijwilligerswerk. Zo is hij al vele jaren beheerder van het buurthuis in de wijk. "Mijn man is geen haar beter!" lacht ze.

In 2015 verdween de Radboudkerk uit de wijk. Dat heeft voor veel verdriet gezorgd. "Het geloof zit niet in de stenen, maar het voelt als een groot gemis dat het gebouw echt afgebroken is. Het was voor de hechte kerkgemeenschap op De Worp echt een klap." Sindsdien helpt Betsy in de Broederenkerk, aan de overkant van de IJssel. Ook heeft ze de wekelijkse inloopochtend van de Radboud verplaatst naar het buurthuis.

Houvast

Het geloof is een houvast. Ze is ervan overtuigd dat er 'iets' is en heeft dat ook zelf mogen ervaren. Ze vertelt het met enige schroom. "Ruim tien jaar geleden was mijn kleindochter ernstig ziek en werd in allerijl naar het ziekenhuis gebracht. Het deed me heel veel om dat kleine meisje daar in het grote ziekenhuisbed te zien liggen. Het was kritiek. Die nacht heb ik mijn moeder aangeropen, die een maand ervoor was overleden. 'Moeder, als je iets kunt doen daarboven, alsjeblieft geef ons ons meisje terug!' Een half uur later, je gelooft het niet, kreeg ik telefoon: ze is wakker geworden! Ja, daar ben ik heel dankbaar voor." Ze zucht. "Ja dat kun je nooit zo goed uitleggen aan anderen, het is een soort weten van binnen."

Eretitel

Hoewel zij het allemaal heel gewoon vindt wat zij doet en niet in de schijnwerpers wil staan, is haar vele werk niet onopgemerkt gebleven. Zij en haar man werden in 2017 koninklijk onderscheiden. Vanuit de kerk is haar de eretitel 'Moeder van de Radboud' gegeven. Dat vond Betsy fijn. Maar de mooiste beloning kwam uit de mond van haar kleinzoon. "Ik zat met hem in de trein, hij was toen 16, en hij zei: 'oma, weet je wat ik heel graag zou willen later? Wat opa en jij doen, al dat vrijwilligerswerk'. Dat vond ik machtig mooi!" Inmiddels helpt deze kleinzoon zijn oma bij de catering voor muziekkoepeel Nering Bögel in het Worpplantsoen.